

Arrest

nr. 315 133 van 21 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 juli 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 26 juli 2022 om internationale bescherming. Op 30 november 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Tadzjiek en soennitische moslim. U bent geboren op (...) september 1997 in Andal, in het district Qarabagh van de provincie Kabul, waar u woonde tot eind 2015, begin 2016. Daarna verhuisde u met uw vader M(...) G(...), uw moeder Z(...) en uw zus N(...)

naar Khail Khana in de stad Kabul, waar u een paar maanden woonde tot u in 2015 een eerste keer vertrok uit Afghanistan omwille van uw problemen. U bleef toen ongeveer drie tot vier maanden weg en keerde vanuit Oostenrijk terug naar Afghanistan. In Oostenrijk had u een verzoek om internationale bescherming ingediend en dat verzoek werd geweigerd, waarna u naar Afghanistan terugkeerde. Na uw terugkeer naar Afghanistan woonde u terug in Kabul.

U verklaarde dat u sinds 2014 werkte als elektriciteitsingenieur voor de elektriciteitsfirma CRCD in Kabul. U werkte op projecten in gevangenissen en het ziekenhuis van de National Directorate of Security (NDS) en bij de organisaties CARDF en SCA. Uw vader hoorde in het begin van het jaar 2016 in de moskee dat er een brief voor u was gekomen waarin u werd bedreigd omwille van uw werk. Uw vader belde u wanneer u nog op uw werk was en zei wat hij in de moskee had gehoord. Hij zei dat u niet naar huis mocht komen. Die avond bleef u op uw werk. De Taliban zijn die avond naar uw huis gekomen om uw vader te vragen waar u bent. Ze zeiden tegen uw vader dat ze weten dat u voor de Amerikanen werkt en dat het u uw leven gaat kosten als u niet stopt. Uw vader bracht u van dat bezoek op de hoogte, waarna u meteen op zoek ging naar een woning in Kabul. U vond een huis in Khail Khana, in het elfde district van Kabul. De volgende dag is uw familie naar Kabul verhuisd. U deed voort met uw werk en woonde een paar maanden in Kabul tot uw eerste vlucht uit Afghanistan omwille van uw problemen. Na uw terugkeer uit Oostenrijk woonde u opnieuw in Kabul en werkte u verder bij CRCD. Daarnaast werkte u in uw vrije tijd van 2017 tot 2018 ook samen met de leerkracht I(...) M(...), die zich engageerde voor vrouwenrechten. Twee keer per week werkte u samen met zijn organisatie. U was lid van de jongerengemeenschap van die organisatie en nam deel aan seminars en demonstraties voor vrouwen- en kinderrechten.

In 2020 hebben de Taliban u ongeveer drie keer gebeld om u te bedreigen, met telkens ongeveer een maand tussen. Ze zeiden dat ze wisten dat u nog verder werkte bij CRCD, dat u moest stoppen met uw werk en dat u anders gedood zal worden. De eerste keer nam u het niet serieus. De tweede en derde keer begreep u wel dat het serieus was. De laatste keer dat ze belden waren er een paar provincies in handen van de Taliban en was de veiligheid niet goed. Ongeveer tien tot vijftien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan stopte u met werken voor CRCD.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan in de maand Hamal (i.e. tussen 21 maart en 20 april) in 2021. U kwam aan in België op 19 juli 2022 en diende hier op 26 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten en na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021, vonden de Taliban het adres van uw ouders in Kabul. Ze kwamen naar hun huis om naar u te vragen. Daarna hebben de Taliban nog twee brieven gestuurd waarin ze u oproepen zich te presenteren. Soms passeren de Taliban nog in uw wijk om te controleren of u er bent.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw paspoort, (2) een certificaat in verband met een cursus Engels, (3) een kopie van een certificaat in verband met een cursus elektriciteit, (4) een kopie van een certificaat in verband met een gevolgde workshop, (5) een kopie van uw contract bij CRCD, (6) een kopie van uw badge bij CRCD, (7) twee foto's in verband met uw werk, (8) een kopie van uw badge als lid van de jongerengemeenschap van de organisatie van I(...) M(...), (9) een HR-brief in verband met uw lidmaatschap van de jongerengemeenschap van I(...) M(...), (10) een certificaat in verband met uw lidmaatschap van de jongerengemeenschap van I(...) M(...), (11) een kopie van de eerste dreigbrief van de Taliban, (12) een kopie van de tweede dreigbrief van de Taliban, (13) een attest van deelname aan een inburgeringscursus en (14) twee contracten van uw werk in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Eerst en vooral merkt het CGVS op dat uw asielrelaas grove tegenstrijdigheden bevat wat betreft uw verblijfplaatsen in Afghanistan en uw eerdere vluchtpogingen uit Afghanistan. Zo had u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat u in 2014 bij CRCD begon te werken en tot 2018 “geen enkel probleem” hebt gekend (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS merkte u echter op dat u op de DVZ had gezegd dat u twee jaar geen problemen hebt gekend, “van 2014 tot 2016, ongeveer” (CGVS 1, p. 3), en dus niet van 2014 tot 2018. Ook tijdens uw vrij relaas stelt u onmiskenbaar dat u tot 2016 geen problemen hebt meegemaakt, maar dat de problemen voor u waren begonnen in het begin van het jaar 2016 (CGVS 1, p. 9). Uit uw dossier blijkt echter dat u op 12 december 2015 en op 21 december 2015 vingerafdrukken hebt afgegeven, respectievelijk in Bulgarije en Oostenrijk (zie administratief dossier, Eurodac Search Result). U erkent dat u in 2015 door uw problemen al een keer naar Oostenrijk was gevlucht (CGVS 1, p. 6). Gelet op het feit dat uw vingerafdrukken in Bulgarije en Oostenrijk werden geregistreerd in december 2015, druist dat in tegen uw eerdere verklaring dat uw problemen pas begonnen in het begin van 2016 (CGVS 1, p. 9). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds bij voorbaat geschonden. Verder stelt u dat u eind 2015, begin 2016 verhuisde vanuit uw dorp Andal in het district Qarabagh naar Khail Khana in Kabul, wanneer uw problemen begonnen waren (CGVS 1, p. 4-5). Vervolgens woonde u “een paar maanden” in Kabul, wat redelijkerwijze als minstens twee maanden kan worden beschouwd (CGVS 1, p. 6). Vanuit Kabul vluchtte u dan een eerste keer uit Afghanistan (CGVS 1, p. 6), waarna u ongeveer één à twee maanden onderweg was naar Oostenrijk (CGVS 1, p. 10). Het bovenstaande betekent dat er tussen het begin van uw problemen in Andal en uw verhuis naar Kabul enerzijds en uw verblijf in Oostenrijk anderzijds, minstens drie maanden zitten. Aangezien uw Eurodachit in Oostenrijk van 21 december 2015 dateert, betekent dat dat uw problemen in Andal al in september 2015 waren begonnen. Die vaststelling valt evenmin te verzoenen met uw verklaring dat uw problemen begonnen in 2016 (CGVS 1, p. 3 en 9) of met uw verklaring dat u pas eind 2015, begin 2016 verhuisde naar Kabul wanneer uw problemen al begonnen waren (CGVS 1, p. 4-5). Daarmee geconfronteerd, past u uw verklaringen bij en stelt u dat u in 2015 naar Kabul bent verhuisd en in de derde of vierde maand van 2015 naar Oostenrijk bent gegaan (CGVS 1, p. 17). Aangezien u eerder onmiskenbaar had verklaard dat u pas eind 2015, begin 2016 naar Kabul was verhuisd (CGVS 1, p. 4-5), waarna u nog “een paar maanden” in Kabul verbleef (CGVS 1, p. 6) om dan ongeveer één à twee maanden naar Oostenrijk onderweg te zijn (CGVS 1, p. 10), kan er slechts geconcludeerd worden dat het hier om een ad hoc verklaring gaat die u aanwendt wanneer u geconfronteerd wordt met een tegenstrijdigheid in uw asielrelaas. Bovenstaande tegenstrijdigheid ondergraaft niet alleen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas maar zorgt er eveneens voor dat u geen helder en eenduidig zicht geeft op uw verblijfplaatsen in Afghanistan of het begin van de problemen waarop u uw vrees voor vervolging baseert. Verder blijkt uit uw dossier dat u op 21 juli 2018 vingerafdrukken hebt afgegeven in Frankrijk (zie administratief dossier, Eurodac Search Result), hoewel u zelf verklaart dat u, afgezien van uw eerdere vlucht naar Oostenrijk in 2015 en uw vlucht naar België in 2021, niet meer naar Europa bent gekomen (CGVS 1, p. 7). U stelt immers dat u na uw terugkeer uit Oostenrijk opnieuw in Kabul woonde (CGVS 1, p. 6) en hebt voortgedaan met uw werk (CGVS 1, p. 7). Na uw verhuis naar Kabul begonnen uw problemen pas eind 2020 opnieuw (CGVS 1, p. 17). Geconfronteerd met uw Eurodac-hit in Frankrijk in 2018, stelt u dat u slechts op 8 juli 2021 vingerafdrukken hebt afgegeven in Frankrijk en ontkent u dat u in 2018 in Frankrijk bent geweest (CGVS 1, p. 20). Ook die tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op het CGVS en uw eerdere Eurodac-hit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en belet een helder zicht op uw verblijfplaatsen of eerdere vluchtpogingen sinds het moment waarop uw beweerdde problemen begonnen. Omwille van bovenstaande elementen komt de geloofwaardigheid van uw verklaarde asielmotieven reeds sterk op de helling te staan.

Daarnaast slaagt u er niet in overtuigende verklaringen af te leggen over uw werk als elektriciteitsingenieur bij CRCD op projecten van het National Directorate of Security (NDS) en de organisaties CARDF en SCA, hoewel het een grondoorzaak van uw problemen met de Taliban betreft (CGVS 1, p. 9). Zo legt u bijzonder onaannemelijke verklaringen af over uw aanwerving bij CRCD en het uitblijven van een veiligheidscontrole om na te gaan of u te vertrouwen was om op dergelijke projecten te werken. U verklaart dat u na een of twee dagen na uw begin bij CRCD naar een project bij de NDS werd gestuurd (CGVS 2, p. 5). Aangezien de NDS de nationale inlichtingendienst van Afghanistan was, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat die grondig nagaat wie er in hun gebouwen komt werken, om zo eventuele vijandelijke infiltraties te mijden. Uit uw verklaringen blijkt echter allerm minst dat het bedrijf CRCD of de NDS grondig nagingen wie u precies was en of u wel te vertrouwen was om in gebouwen van de NDS, zoals hun ziekenhuis en gevangenis te gaan werken (CGVS 2, p. 3). Zo moest u slechts een examen afleggen in verband met elektrische ingenieurszaken (CGVS 1, p. 13-14; CGVS 2, p. 6) en daarna kon u bij CRCD beginnen omdat ze toen zagen dat u professioneel was en de job kon doen (CGVS 2, p. 6). U stelt dat CRCD van uw persoonlijke gegevens wist wie u was, “dus ze wisten wel dat ik te vertrouwen was” (CGVS 1, p. 14). Het is echter weinig aannemelijk dat

een dergelijk magere identiteitscontrole volstaat om zich ervan te vergewissen dat u te vertrouwen bent om op projecten als bij de NDS te kunnen gaan werken. Expliciet gevraagd hoe CRCD zeker kon weten of u te vertrouwen was om bij een bedrijf als de NDS te gaan werken, stelt u: "Er was niets over vertrouwen, ik denk voor hen was het belangrijk dat een professionele wordt aangenomen, dus ik was geslaagd op de test, ik was professioneel genoeg in mijn eigen veld. Daarom werd ik aangenomen, ik denk dat het vertrouwen niet zo belangrijk was toen" (CGVS 2, p. 6). Dergelijke verklaringen zijn allerm minst aannemelijk, gelet op het feit dat u binnen in de gevangenissen en het ziekenhuis van de NDS ging werken en ook de NDS slechts uw identiteitskaart en werkdocumenten controleerde wanneer u zich daar aanmeldde voor het werk (CGVS 2, p. 4). Gevraagd hoe men zeker kon zijn dat u geen informatie over die gevangenissen van de NDS aan anderen zou doorgeven, stelt u dat CRCD de verantwoordelijkheid droeg en dat CRCD u vertrouwde (CGVS 2, p. 6). Geconfronteerd met het feit dat CRCD eigenlijk niets hebben gedaan om te controleren wie u precies was of wat uw achtergrond was, en nogmaals gevraagd hoe ze u konden vertrouwen om naar de gevangenissen van de NDS te gaan zonder dat u er informatie over aan derden zou geven, legt u merkwaardig genoeg slechts uit dat ze een expert nodig hadden, en het voor hen genoeg was dat u de testen deed en ervoor slaagde (CGVS 2, p. 6). Het feit dat u zelf verklaart dat het geen overheidsorganisatie of leger was, "waar ze de achtergrond moesten controleren" (CGVS 2, p. 6), valt allerm minst te verzoenen met uw verklaarde werk op projecten van de NDS in hun gevangenissen. Dat ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaarde werk op projecten bij overheidsdiensten als de NDS reeds grondig. Ook over uw eigenlijke werk weten uw verklaringen niet te overtuigen. Zo kan u niet zeggen wat de andere organisaties, CARDF en SCA, precies doen of wat voor soort bedrijven het zijn (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 3). U kan over CARDF (KAR DF) slechts zeggen dat u "zeker wist" dat ze voor westerse bedrijven werken (CGVS 1, p. 12). Het CGVS merkt daarbij op dat het merkwaardig is dat u dat wel zeker weet, als u niet eens kan zeggen wat die bedrijven doen. Ook over uw werk in de gevangenissen van de NDS, het zogenaamde "directoraat van 40 en 90" (CGVS 2, p. 3) blijft u op de oppervlakte wanneer u er meer specifieke informatie over wordt gevraagd. U verklaart dat u zowel binnenin als buiten de gevangenissen de elektriciteit moest verzorgen, ook in de cellen (CGVS 2, p. 5). In uw beschrijving van de binnenkant van de gevangenis, beperkt u zich tot de algemene bewoordingen: "Het is duidelijk dat het een relatief donkere plaats was, er waren veel veiligheidsmensen, deuren, en er waren cellen en daarachter waren de gevangenen" (CGVS 2, p. 5). Wat uw beschrijving van de cellen betreft, houdt u het in algemene termen op: "Binnen in de cellen, waren er bedden om op te slapen, meestal stinken ze, er was een slechte geur, en we zouden de problemen gaan oplossen en dan weggaan" en "Ik heb u eerder gezegd dat hun bedden er waren waarop ze zouden slapen en ook tafels waar ze eten op hadden of iets en we deden ons werk er" (CGVS 2, p. 5). Met dergelijke algemene verklaringen, die door eenieder kan worden gegeven die ooit een foto of video van de binnenkant van een gevangenis heeft gezien, getuigt u allerm minst van specifieke kennis over de binnenkant van de gevangenis of de cellen waar u de elektriciteit ging herstellen. Ook is er u merkwaardig genoeg geen enkele herinnering bijgebleven over iets dat er in die gevangenissen is gebeurd tijdens uw werk (CGVS 2, p. 4-5). Aangezien het werk binnenin gevangenissen geen alledaagse bezigheid is, kan echter verwacht worden dat u daar toch een herinnering aan zou kunnen ophalen. Dat u daar niet in slaagt ondergraaft de geloofwaardigheid van uw werk op die overheidsgerelateerde projecten eveneens. Omwille van bovenstaande argumenten kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u in uw hoedanigheid van elektrisch ingenieur bij CRCD op projecten bij de overheid hebt gewerkt.

Verder slaagt u er evenmin in te overtuigen wat betreft de problemen die u kende omwille van uw voorgehouden werk als elektriciteitsingenieur voor CRCD op projecten bij de NDS, CARD-F en SCA. U verklaart dat u werd bedreigd omwille van uw werk daar (CGVS 1, p. 9) en omdat de Taliban niet wilden dat mensen voor de overheid of voor de Amerikanen werkten (CGVS 1, p. 16-17). Uw vader hoorde mensen in de moskee over u en uw werk praten, waarna hij u belde om u te waarschuwen (CGVS 1, p. 9-10). Diezelfde avond kwamen de Taliban naar uw huis om u te zoeken, maar u had besloten op uw werk te blijven (CGVS 1, p. 9). U slaagt er echter niet in heldere of aannemelijke verklaringen af te leggen over de manier waarop het bekend raakte in uw dorp dat u werkte als elektriciteitsingenieur bij overheidsbedrijven. Zo verklaart u dat er gedurende de twee jaar dat u daar werkte niemand in uw dorp op de hoogte was van uw werk, afgezien van uw familie, maar dat uw problemen begonnen van zodra mensen in uw dorp ervan op de hoogte kwamen (CGVS 1, p. 12-13). U stelt dat mensen niet vroegen aan u of uw familie wat u deed, en dat ze dachten dat u aan het studeren was (CGVS 1, p. 13). Gevraagd hoe uw werk dan bekend was geraakt in uw dorp, stelt u dat er veel mensen waren die werkten als spion voor de Taliban: "Ze hebben informatie gevonden over mij. Daarom waren ze aan het praten in de moskee, dat ik werkte samen met de Amerikanen" (CGVS 1, p. 16). Gevraagd of de mensen die in de moskee over u en uw werk aan het praten waren, banden hadden met de Taliban, stelt u dat u het niet met zekerheid kan zeggen (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 7) en u verklaart dat u niet weet wie er over u aan het praten was, omdat u er zelf niet bij was (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 7). Merkwaardig genoeg wist ook uw vader niet wie zij precies waren (CGVS 2, p. 7) en of ze banden hadden met de Taliban terwijl hij ze zelf over hem heeft zien en horen praten (CGVS 2, p. 7). Aangezien u zelf stelt dat die "drie of vier" mensen die over u aan het praten waren, "van ons dorp" waren (CGVS 2, p. 7) en u uw dorp zelf als "klein" omschrijft op vlak van inwoneraantal (CGVS 2, p. 7), is het reeds bijzonder onaannemelijk dat uw vader geen informatie kan geven over die personen die in de moskee van uw kleine dorp over u aan

het praten zijn. Gevraagd of die mensen wisten dat uw vader die dag in de moskee aanwezig was, verklaart u bovendien dat ze dat wel wisten maar dat ze uw vader waarschijnlijk niet wilden laten horen wat ze over u zeiden (CGVS 2, p. 7). Ook die verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen, aangezien de vraag dan rijst om welke reden die mensen toch over u gaan praten als ze tegelijkertijd weten dat uw vader er is en ze niet willen dat hij hen hoort. Daarnaar gevraagd, verklaart u dat uw vader zei dat ze het "onder hen" probeerden te houden door heel traag te spreken (CGVS 2, p. 7). Die uitklaring neemt de onaannemelijkheid van het feit dat die personen niet wilden dat uw vader hen hoorde nog niet weg, aangezien ze hun gesprek ook konden uitstellen tot een later moment wanneer ze er zeker van waren dat uw vader er niet meer was. Bovenstaande vage en onaannemelijke verklaringen over een cruciaal element in uw asielrelaas, namelijk het moment waarop uw werk bekend raakte in uw dorp waarna de Taliban u begonnen te bedreigen, ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaarde asielrelaas. De vraag rijst bovendien om welke reden de Taliban niet meteen naar uw huis komen van zodra hun spionnen hen die informatie gaven, maar eerst die informatie bewust of onbewust laten rondgaan in het dorp en u zo de kans geven te ontsnappen. Daarnaar gevraagd, stelt u dat uw vader het gewoon hoorde van normale mensen in de moskee en suggereert u dat de Taliban het ook maar nadien via de dorpelingen hebben vernomen: "misschien waren de Taliban niet op de hoogte van het begin, en misschien hebben ze achteraf informatie doorgegeven aan de Taliban" (CGVS 1, p. 16). Die verklaring valt echter allerminst te verzoenen met uw eerdere verklaring dat er spionnen van de Taliban informatie over u hadden gevonden en dat de mensen in de moskee daarom over u aan het praten waren (CGVS 1, p. 16). Aangezien u wisselende verklaringen aflegt over wie nu als eerste achter uw werk kwam – de mensen in de moskee of de spionnen van de Taliban – sterkt dat het vermoeden dat u uw antwoorden aan de vraagstelling aanpast. Daarmee geconfronteerd en gevraagd om welke reden de Taliban die informatie zouden laten ontsnappen en u zo onbedoeld een waarschuwing geven, stelt u slechts dat het een geluk was dat uw vader het toen in de moskee had gehoord: "Als mijn vader die dag niet naar de moskee was geweest, was de kans groot dat de Taliban bij mij thuis aanwezig waren 's avonds" (CGVS 1, p. 16). Die verklaring kan geenszins verschoning bieden voor de onaannemelijkheid van het feit dat een strategische actor als de Taliban op dergelijke onvoorzichtige wijze handelt, indien ze u daadwerkelijk viseerden. Het is onwaarschijnlijk dat de Taliban het gerucht dat u diensten verleent aan de overheid – al dan niet bewust – zouden verspreiden, alvorens u zelf daadwerkelijk te benaderen. Uw vage verklaringen over de manier waarop uw werk bekend raakte in uw dorp en de onaannemelijkheid van het feit dat de Taliban u pas benaderen nadat ze – bewust of onbewust – een waarschuwing geven via de mensen in de moskee, zet de geloofwaardigheid van uw verklaarde asielmotieven op basis van uw werk bij CRCD op projecten bij de overheid sterk op de helling.

Bovendien werd uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk in 2015 geweigerd (CGVS 1, p. 7). U verklaart dat u naar Oostenrijk was gegaan omwille van uw problemen (CGVS 1, p. 6) en omdat u bang was omwille van het feit dat u gezocht werd (CGVS 1, p. 17). Gelet op het feit dat u, met betrekking tot de periode voor uw verhuis naar Kabul, geen andere asielmotieven aanhaalt dan de problemen die u kende omwille van uw werk bij CRCD op projecten bij de overheid (CGVS 1, p. 1-22), kan daaruit redelijkerwijs worden afgeleid dat u in 2015 naar Oostenrijk vluchtte omwille van die problemen die u kende ten gevolge van uw werk voor CRCD. Het feit dat uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk reeds werd geweigerd ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaarde asielmotieven in verband met uw werk voor CRCD op projecten bij de overheid alleen maar meer.

Verder verklaart u dat u sinds uw verhuis naar Kabul ook werkte voor de leerkracht I(...) M(...), die actief was op het vlak van mensen- en vrouwenrechten (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 8). U werkte op zijn organisatie of jongerengemeenschap tussen 1 januari 2017 en 1 juli 2018 (CGVS 2, p. 8). Omwille van uw vage, algemene en onaannemelijke verklaringen, kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden werk bij zijn organisatie, hoewel u het eveneens aanwendt als een grondoorzaak van uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban (CGVS 1, p. 9-10 en 19-20). Zo blijft u bijzonder vaag over uw eigen rol. Gevraagd naar uw persoonlijke rol in de organisatie, stelt u aanvankelijk: "Meestal hielpen we hen in het organiseren van stakingen om de rechten van burgers te verzekeren, we deden ook stakingen voor vrouwenrechten. Dus het was om te verzekeren dat de rechten van burgers gerespecteerd worden" (CGVS 2, p. 8). Later blijkt echter dat u niet zelf iets organiseerde, maar dat u gewoon aanwezig was op de stakingen die I(...) M(...) organiseerde (CGVS 2, p. 8). Expliciet gevraagd wat uw persoonlijke taak of verantwoordelijkheid was in die organisatie, stelt u dat u geen specifieke taak had en houdt u het op de algemene verklaringen: "ik werkte samen met hen, ik hielp hen om hun doelen te behalen, bijvoorbeeld voor de rechten van de jeugd, soms namen we hen naar buiten om sightseeing te doen of verdedigden we hun rechten. Dus ik hielp hen in hun taken" (CGVS 2, p. 8). U stelt dat u deelnam aan stakingen (CGVS 2, p. 8). Wanneer samenvattend wordt gesteld dat u deelnam aan de activiteiten maar zelf niet organiseerde, zegt u op bijzonder vage wijze: "Soms ontving ik bevelen van I(...) M(...), hij zei me om die dingen op te schrijven en te zorgen voor of zo'n dingen te organiseren. Dan ging ik en nam ik deel in stakingen" (CGVS 2, p. 8). Uitdrukkelijk gevraagd om concrete informatie, blijft u wederom vaag: "Bijvoorbeeld werd ik gezegd om de steun voor vrouwen op te schrijven, hij zei me die dingen op te schrijven en voor de rest was hij de leider en hij gaf alle informatie daar" (CGVS 2, p. 8). Gevraagd wat u concreet moest opschrijven "over de steun voor

vrouwen”, stelt u dat u “het geld of de financiële steun, en ook de adressen en tijd van de stakingen” moest opschrijven (CGVS 2, p. 8-9). Het feit dat u er pas toe komt die informatie te geven nadat er u vijf keer werd gevraagd naar uw persoonlijke verantwoordelijkheden, doet sterk vermoeden dat het hier om ad hoc uitklaringen gaat. Wanneer u bovendien meer informatie werd gevraagd over de organisaties waar die financiële steun dan vandaan kwam, noemt u organisaties met de algemene en eerder onaannemelijke namen: “Human Rights” en “Woman Rights” (CGVS 2, p. 9) en stelt u dat u niet exact weet hoe die steun ging of wie hen exact steunde (CGVS 2, p. 9). Het feit dat u slechts in dergelijke algemene termen over die financiële steun kan spreken, sterkt het vermoeden dat u zich van ad hoc verklaringen bedient wanneer u wordt gevraagd naar uw persoonlijke verantwoordelijkheden in de organisatie van I(...) M(...). Voorts beperkt u zich tot vage en onaannemelijke verklaringen over een staking waaraan u deelnam. U stelt dat jullie stakingen deden om financiële steun te vragen, zodat er voedingsproducten konden worden gekocht om dan te worden verdeeld onder doelgroepen (CGVS 2, p. 9-10). U legt uit dat jullie stakingen deden in Shahr-e Naw omdat daar een vrouwenrechtenorganisatie dichtbij lag, en stelt dat die organisatie het eerst niet accepteerden, maar dat er na besprekingen toch een akkoord was en dat de goederen werden verdeeld (CGVS 2, p. 10). Het is echter bijzonder onaannemelijk dat een organisatie die voor vrouwenrechten streeft moet gaan betogen bij een andere vrouwenrechtenorganisatie om hen te overhalen financiële steun vrij te maken, terwijl ze hetzelfde beogen, namelijk: steun bieden aan hun doelgroep. Gevraagd om welke reden jullie een staking moesten doen bij een vrouwenrechtenorganisatie, als hun werk hetzelfde is als dat van de organisatie van I(...) M(...), legt u slechts in vage termen uit dat I(...) M(...) vrouwen verdedigde omdat het voor hen moeilijker is om hun rechten te krijgen dan mannen (CGVS 2, p. 10) en dat I(...) M(...) zijn stem zou verheffen als iets niet goed gebeurde (CGVS 2, p. 10). Die uitklaring kan echter geen verschuiving bieden voor de merkwaardige onaannemelijkheid van het feit dat jullie moesten betogen bij een organisatie die precies hetzelfde nastreeft als jullie. Ook over de specifieke verantwoordelijkheden van anderen in die organisatie kan u nauwelijks concrete informatie geven en houdt u het op de algemene verklaring: “Ze waren stakingen aan het doen voor de rechten van mensen” (CGVS 2, p. 9). Wanneer u uitdrukkelijk naar hun concrete verantwoordelijkheden wordt gevraagd, minimaliseert u uw eigen bijdrage aan de organisatie: “Ik heb hen niet allemaal gevraagd wat ze precies doen in die organisatie, zoals ik zei had ik mijn eigen job, ik werkte in CRCD, ik ging eens of twee keer per week om in stakingen of andere kleine dingen deel te nemen. Dus ik was niet echt bezig in de grote zaken of activiteiten” (CGVS 2, p. 9). Ook die uitklaring straalt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaarde werk voor de organisatie van I(...) M(...). Over problemen die uw collega's met de Taliban zouden hebben gehad, spreekt u slechts in vage termen: “recentelijk zouden sommigen problemen gekend kunnen hebben want de huidige regering houdt niet van hun activiteiten” (CGVS 2, p. 10). Ook wanneer u om meer informatie wordt gevraagd beperkt u zich tot het vage en algemene: “Ik weet niet exact wat er met hen is gebeurd, maar ik weet dat mensen die in zo'n activiteiten bezig waren, die worden niet goed behandeld door de huidige regering. Ik was hier, dus ik heb niet voldoende informatie over wat exact met hen gebeurde” (CGVS 2, p. 10). U legt uit dat u hun telefoonnummers kwijt bent, die op uw vorige telefoon stonden, en vraagt zich luidop af hoe u informatie over hen zou kunnen vinden als u uw vorige telefoon niet meer hebt (CGVS 2, p. 10-11). Gevraagd of u hebt geprobeerd hen via sociale media op te zoeken, stelt u aanvankelijk uitdrukkelijk: “Nee. Ik heb niet naar hen gezocht” (CGVS 2, p. 11). Wanneer u echter wordt gevraagd om welke reden u dat niet hebt gedaan, als u zo kon te weten komen hoe het nu met hen gaat, past u uw verklaringen aan en legt u uit dat u wel een paar namen hebt opgezocht maar dat u hen niet kon vinden (CGVS 2, p. 11). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, legt u uit dat u “bedoelde dat ik hen niet kon vinden” en dus “geen contact met hen heb” (CGVS 2, p. 11). Aangezien u eerder uitdrukkelijk had gesteld dat u hen niet had opgezocht (CGVS 2, p. 11), kan dergelijke ad hoc uitklaring geen verschuiving bieden voor uw merkwaardige desinteresse in het lot van uw collega's in de organisatie van I(...) M(...). Ook die desinteresse en uw vage en tegenstrijdige verklaringen over uw collega's zetten de geloofwaardigheid van uw werk bij de organisatie van I(...) M(...) verder op de helling. U legt voor uw werk bij I(...) M(...) enkele documenten neer (zie administratief dossier, groene map, documenten 8-10) en verklaart dat u van 1 januari 2017 tot 1 juli 2018 voor zijn organisatie werkte (CGVS 1, p. 15). Zo staat dat ook vermeld op een human relations brief die u kreeg in verband met uw werk voor I(...) M(...) (zie administratief dossier, groene map, document 9). U verklaart dat u gedurende die periode dat u daar werkte in Kabul woonde (CGVS 1, p. 15). Die verklaringen gaan echter lijnrecht in tegen het feit dat u op 21 juni 2018 uw vingerafdrukken in Frankrijk hebt afgegeven (zie administratief dossier, Eurodac Search Result). Zodoende kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden werk voor de organisatie van I(...) M(...). Wederom zorgt de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de informatie over uw Eurodac-hits ervoor dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas geschonden wordt. Verder verbindt u op geen moment tijdens uw vrij relaas enige concrete vervolgingsfeiten aan uw voorgehouden werk voor I(...) M(...). Gevraagd of de Taliban u ooit omwille van een andere reden dan uw werk voor CRCD bedreigden, stelt u van niet (CGVS 1, p. 19). Expliciet gevraagd of u ooit concrete problemen met de Taliban hebt gehad omwille van uw werk bij I(...) M(...), stelt u slechts in algemene zin dat de Taliban tegen dergelijke organisaties zijn en dat ze I(...) M(...) hebben opgesloten na de machtsovername (CGVS 1, p. 19). Gevraagd of de Taliban het ooit te kennen gaven dat ze u viseerden omwille van uw werk voor I(...) M(...), stelt u van niet en verklaart u dat het kan zijn dat ze er niet van op de hoogte waren (CGVS 1, p. 19). Die verklaring ondergraaft het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van

de Taliban ten gevolge van uw voorgehouden werk voor I(...) M(...). Toch stelt u dat u in geval van terugkeer in de problemen vreest te komen omwille van uw werk daar (CGVS 1, p. 20). Gevraagd om welke reden u op de DVZ nog niets had gezegd over dat werk, hoewel u er wel problemen door vreest te hebben, verklaart u dat ze u op de DVZ geen tijd gaven om erover te vertellen (CGVS 1, p. 20). Er werd u op de DVZ echter uitdrukkelijk gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met het feit dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om opmerkingen te maken bij uw interview op de DVZ en dat u het toen naliet om het ontbreken van dat asielmotief te noemen (CGVS 1, p. 3), stelt u slechts dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud de documenten in verband met uw werk voor die organisatie hebt afgegeven (CGVS 1, p. 20), wat geen verschoning kan bieden voor het laattijdige opwerpen van uw werk voor de organisatie van I(...) M(...) als asielmotief. Zodoende wordt de persoonlijke vrees voor vervolging die u verbindt aan uw voorgehouden werk voor I(...) M(...), eveneens ondergraven. Omwille van bovenstaande redenen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden werk voor de organisatie van I(...) M(...) en het feit dat u in die context een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopie van uw paspoort (zie administratief dossier, groene map, document 1) toont hoogstens uw nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. De documenten in verband met de opleidingen die u volgde (zie administratief dossier, groene map, documenten 2-4) tonen slechts aan dat u die opleidingen volgde, wat op zich niet wordt betwist door het CGVS. De foto's van uw werk en de kopie van uw werkbadge bij CRCD (zie administratief dossier, groene map, documenten 6-7) kunnen slechts aantonen dat u als elektriciteitsingenieur hebt gewerkt, wat op zich evenmin wordt betwist door het CGVS. Zoals hierboven uiteengezet kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde werk bij CRCD op projecten bij de overheid, of aan de verklaarde vrees voor vervolging die u dientengevolge zou dienen te koesteren. In dat opzicht kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u voorgelegde kopie van uw contract bij CRCD waarop staat te lezen dat u op projecten bij de NDS en de bedrijven SCA en CARDF hebt gewerkt (zie administratief dossier, groene map, document 5). Aangezien documenten uw verklaringen pas kunnen ondersteunen wanneer die geloofwaardig worden bevonden, kan er aan dat contract geen geloof worden gehecht. Evenzo slagen de door u voorgelegde documenten in verband met uw werk bij I(...) M(...) (zie administratief dossier, groene map, documenten 8-10) er evenmin in de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen om te buigen. Zoals eerder besproken, stroken de data op de brief die u kreeg in verband met uw werk daar (zie administratief dossier, groene map, document 9) en uw verklaringen daarover (CGVS 1, p. 15), niet met de Eurodac-hit in Frankrijk op 21 juni 2018 (zie boven), wat de geloofwaardigheid van dat document verder ondermijnt. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat de kopieën van de dreigbrieven betreft, die uw familie ontving na uw vertrek uit Afghanistan in 2021 (zie administratief dossier, groene map, documenten 11-12; CGVS 1, p. 19), dient te worden opgemerkt dat die bedreigingen voortkomen uit uw reeds ongeloofwaardig bevonden werk bij CRCD op projecten bij de overheid (zie boven). Zodoende kan er aan die dreigbrieven evenmin geloof worden gehecht, aangezien die daar volgens uw verklaringen een gevolg van zijn (CGVS 1, p. 9-10). Gelet op bovenstaande informatie betreffende fraude met Afghaanse documenten, moet daarbij eveneens opgemerkt worden dat documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban, om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen zijn dan 'officiële' stukken. Aangezien de door u voorgelegde kopieën van de dreigbrieven slechts ingevulde templates betreffen, die erg makkelijk na te maken vallen, kan de authenticiteit ervan onmogelijk worden nagegaan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het

verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Wel legt u documenten neer in verband met de inburgeringscursus die u in België volgde en uw werk in België (zie administratief dossier, groene map, documenten 13-14) maar u koppelt op geen moment een vrees voor vervolging in uw hoofde aan uw huidige verblijf en leven in België, hoewel u herhaaldelijk en uitdrukkelijk werd gevraagd naar al uw redenen om internationale bescherming aan te vragen en of er nog zaken zijn die u wilde vertellen (CGVS 1, p. 10 en 21; CGVS 2, p. 11). Het feit dat u zelf geen gewag maakt van 'verwestering' wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer ondergraaft het bestaan van een vrees voor vervolging in uw hoofde omwille van uw verblijf in België. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden

aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken. Het is immers in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Dat u hier een inburgeringscursus volgde en werkt kan bovendien niet volstaan om aan te tonen dat u zich een bepaalde levensstijl hebt eigen gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat u deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn verblijfplaatsen in Afghanistan, voert verzoeker onder verwijzing naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) aan dat hij de *“periode waarin [hij] geen problemen heeft gekend meteen bij aanvang van het eerste groot onderhoud rechtgezet”* heeft. Verzoeker stelt dat hij heeft uitgelegd dat hij, wat betreft de start van de problemen, zich de exacte periode niet meer herinnert, maar dat de problemen plaatsvonden *“rond het einde van 2015 overlopende in 2016”*. Verder volhardt verzoeker dat hij pas in 2021 vingerafdrukken heeft afgestaan in Frankrijk en pas in 2020 Afghanistan voor de tweede keer verlaten heeft. Verder stelt hij nergens in het administratief dossier een document betreffende zijn Eurodac-hit terug te vinden.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet kan overtuigen aangaande zijn aanwerving en werk als elektriciteitsingenieur bij CRCD, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij altijd via de firma werd aangesteld bij de verschillende instanties. CRCD stuurde de profielen door naar de verschillende instanties en pas na toestemming van de desbetreffende instellingen ging hij werken, aldus verzoeker. Verzoeker

meent dat de NDS wellicht haar eigen achtergrondcontrole deed. De firma, zo stelt verzoeker, gaf prioriteit aan de diploma's en de ervaringen voor de selectie van werknemers. Voorts meent verzoeker dat de verwachtingen van de commissaris-generaal aangaande zijn werk bij bedrijven zoals CARDF, SCA en de gevangenissen werkelijk absurd zijn, daar verzoeker niet in de bedrijven zelf werkte maar enkel de verzorging van de elektriciteit deed en hij bovendien de gevangenissen verliet nadat zijn werk gedaan was. Hij kan dan ook niet anders dan hetgeen hij zelf heeft gezien en dus de algemene zaken beschrijven, zo stelt verzoeker.

Aangaande de problemen die hij kende omwille van zijn werk als elektriciteitsingenieur voor CRCD, betoogt verzoeker dat de taliban op verschillende manieren te werk gaan, het hen dikwijls aan logica ontbreekt en het niet ernstig is *“de ‘afwijkende modus operandi’ van de Taliban aan verzoekende partij te verwijten en op basis daarvan haar relaas in twijfel te trekken”*. Evenmin kan hij verantwoordelijk worden gesteld voor *“de weinig logische handelswijze van de mededorpelings”*, aldus verzoeker. Wat betreft zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk in 2015, stelt verzoeker dat hij heeft uitgelegd dat Oostenrijk destijds meende dat er een intern vluchtalternatief bestond, namelijk Kaboel. Sinds 2021 is de hele situatie echter drastisch veranderd, aldus verzoeker.

Voorts stelt verzoeker te behoren tot een minderheidsetnie, aangezien hij Tadzjiek is. Verzoeker citeert uit algemene informatie waaruit volgens hem blijkt dat de taliban systematisch Tadzjeken viseren. Tevens verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad waaruit volgens hem blijkt dat de Raad erkent dat minderheidsgroepen bijzonder kwetsbaar zijn en gevisieerd worden door de taliban, *“waardoor verwerende partij haar ogen niet kan sluiten en louter stellen dat verzoekende partij geen concrete bewijzen naar voor heeft gebracht waaruit blijkt dat zij als Tadzjiek gevisieerd zou worden”*. Verzoeker meent dat hij dan ook als Tadzjiek, die volledig verwesterd is, nergens terecht kan zonder gevaar voor zijn leven, nu het hele land onder het bewind van de taliban staat.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker meent dat *in casu* tevens het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Verzoeker meent dat de situatie in Afghanistan sinds 2021 drastisch is veranderd. Verzoeker merkt op dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie over heel Afghanistan grondig is gewijzigd sinds de machtsovername door de taliban. Verzoeker voert aan dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere verwesterde Afghanen die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Verzoeker betoogt vervolgens dat uit objectieve rapporten blijkt dat de reeds erg precaire veiligheidssituatie enkel maar verslechterd is onder het talibanbewind. De grove mensenrechtenschendingen worden bewerkstelligd doordat de taliban een enorm strikte interpretatie van de sharia hanteren, wat resulteert in straffen die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn, aldus verzoeker.

Verzoeker verwijst voorts naar, en citeert uit, verschillende rapporten en artikels waaruit de problematische situatie van 'verwesterde' Afghanen blijkt, met name: de Nansen-nota 3-21 *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021, *“Afghanistan COI Repository”* van Asylus van 19 februari 2022, *“Afghanistan: Events of 2022”* van Human Rights Watch, *“Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, *“Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection”* van UNHCR van 6 november 2022, een niet nader genoemd rapport van Amnesty International, *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018 en *“Taliban denounces ‘deviant beliefs’, including satanic western and disbelieving ideologies”* van B. Roggio van 10 juni 2020. Verzoeker verwijst tevens naar, en citeert uit, het arrest van de Raad met nummer 245 004 van 27 november 2020, waarin de Raad volgens hem de vluchtelingenstatus toekende *“omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging”*.

Verzoeker betoogt dat hij reeds anderhalf jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Volgens verzoeker is hij volledig geïntegreerd en deelt hij enkel nog de westerse waarden. Hij meent dat *“er een reëel gevaar bestaat in zijn hoofde voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan”*. Volgens verzoeker tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Omwille hiervan, zo stelt verzoeker, wordt hen een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij werpt op dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, al gebleken is dat dit gaat om loze beloftes. Onder verwijzing naar de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 en de *“UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan – Update 1”* van februari 2023, stelt verzoeker dat het duidelijk is dat de taliban neigen terug te keren, dan wel reeds zijn teruggekeerd, naar hun voormalig schrikbewind. Verzoeker gaat in op het beoogde rechtsstelsel van de taliban, dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia en waarbij er straffen worden gehanteerd die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn. Hij citeert in dit verband uit voormeld rapport van Nansen. Verder verwijt verzoeker de commissaris-generaal geen zorgvuldig onderzoek gevoerd te hebben aangaande de veiligheidsincidenten, aangezien er enkel verwezen wordt naar cijfers van incidenten in 2021 en 2022. Evenmin, zo voert verzoeker aan, zijn er duidelijke cijfers gekend betreffende verwesterde Afghanen die terugkeren, en hij citeert hierbij uit de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 en de voormelde Guidance Note van UNHCR. Tot slot hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de groeiende dreiging van *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) en verwijst hij naar het artikel *“Islamic State Khorasan Province is a Growing Threat in Afghanistan and Beyond”* van The Diplomat van 29 april 2023 en voormelde nota van Nansen. Verzoeker stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt *“met het gegeven dat de ISKP zich wijdverspreid bevindt en de Taliban er niet in slagen de invloed van de brutale groepering in te perken”*.

Uiterst subsidiair vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.1.3. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 16 april 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing alsook de *“Afghanistan – Country Focus”* van EUAA van december 2023 en de *“COI-Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023 als bijkomende informatiebronnen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het tweede middel

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoeker zou sinds 2014 als elektriciteitsingenieur bij de firma CRCD in Kaboel gewerkt hebben, onder meer in het kader van projecten van gevangenen en het ziekenhuis van het National Directorate of Security (hierna: NDS) en bij de organisaties CARDF en SCA. Begin 2016 zou verzoekers vader in de moskee gehoord hebben dat er een brief toegekomen zou zijn waarin verzoeker

bedreigd werd omwille van zijn werk. Verzoekers vader zou verzoeker opgebeld hebben om te zeggen dat hij niet naar huis mocht komen. Diezelfde avond zouden de taliban naar verzoekers huis gekomen zijn en naar hem gevraagd hebben. De taliban zouden gezegd hebben dat ze wisten dat verzoeker voor de Amerikanen werkte en dat, als hij niet zou stoppen met zijn job, hij dit zal moeten bekopen met zijn leven. Na dit gehoord te hebben, zou verzoeker naar Kaboel verhuisd zijn. Verzoeker zou nog enkele maanden in Kaboel gebleven zijn en zijn job verder uitgeoefend hebben, waarna hij naar Oostenrijk vluchtte omwille van deze problemen. Nadat zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk afgewezen werd, zou verzoeker teruggekeerd zijn naar Afghanistan, waar hij zijn werk voor CRDC opnieuw opgepikt zou hebben. Daarnaast zou hij in zijn vrije tijd in 2017 en 2018 samengewerkt hebben met I. M., een leerkracht die opkwam voor vrouwenrechten. In dit verband zou verzoeker een tot twee keer per week meegedaan hebben aan demonstraties. In 2020 zouden de taliban verzoeker drie maal opgebeld hebben om hem te bedreigen. De taliban zouden opnieuw gezegd hebben dat verzoeker het met zijn leven zou bekopen als hij niet stopte met zijn job voor CRDC. Naar aanleiding van deze bedreigingen zou verzoeker Afghanistan verlaten hebben. Na zijn vertrek zouden de taliban naar het huis van verzoekers ouders gegaan zijn en naar hem gevraagd hebben. Tevens zouden ze twee brieven gestuurd hebben waarin ze verzoeker oproepen zich te presenteren. Volgens verzoeker passeren de taliban soms nog in zijn wijk om te controleren of hij er is.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoekers relaas grove tegenstrijdigheden bevat over zijn eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan en zijn eerdere vluchtpogingen uit het land, waardoor zijn geloofwaardigheid op de helling komt te staan. Zij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Zo had u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat u in 2014 bij CRDC begon te werken en tot 2018 “geen enkel probleem” hebt gekend (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS merkte u echter op dat u op de DVZ had gezegd dat u twee jaar geen problemen hebt gekend, “van 2014 tot 2016, ongeveer” (CGVS 1, p. 3), en dus niet van 2014 tot 2018. Ook tijdens uw vrij relaas stelt u onmiskenbaar dat u tot 2016 geen problemen hebt meegemaakt, maar dat de problemen voor u waren begonnen in het begin van het jaar 2016 (CGVS 1, p. 9). Uit uw dossier blijkt echter dat u op 12 december 2015 en op 21 december 2015 vingerafdrukken hebt afgegeven, respectievelijk in Bulgarije en Oostenrijk (zie administratief dossier, Eurodac Search Result). U erkent dat u in 2015 door uw problemen al een keer naar Oostenrijk was gevlucht (CGVS 1, p. 6). Gelet op het feit dat uw vingerafdrukken in Bulgarije en Oostenrijk werden geregistreerd in december 2015, druist dat in tegen uw eerdere verklaring dat uw problemen pas begonnen in het begin van 2016 (CGVS 1, p. 9). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds bij voorbaat geschonden. Verder stelt u dat u eind 2015, begin 2016 verhuisde vanuit uw dorp Andal in het district Qarabagh naar Khail Khana in Kabul, wanneer uw problemen begonnen waren (CGVS 1, p. 4-5). Vervolgens woonde u “een paar maanden” in Kabul, wat redelijkerwijze als minstens twee maanden kan worden beschouwd (CGVS 1, p. 6). Vanuit Kabul vluchtte u dan een eerste keer uit Afghanistan (CGVS 1, p. 6), waarna u ongeveer één à twee maanden onderweg was naar Oostenrijk (CGVS 1, p. 10). Het bovenstaande betekent dat er tussen het begin van uw problemen in Andal en uw verhuis naar Kabul enerzijds en uw verblijf in Oostenrijk anderzijds, minstens drie maanden zitten. Aangezien uw Eurodac-hit in Oostenrijk van 21 december 2015 dateert, betekent dat dat uw problemen in Andal al in september 2015 waren begonnen. Die vaststelling valt evenmin te verzoenen met uw verklaring dat uw problemen begonnen in 2016 (CGVS 1, p. 3 en 9) of met uw verklaring dat u pas eind 2015, begin 2016 verhuisde naar Kabul wanneer uw problemen al begonnen waren (CGVS 1, p. 4-5). Daarmee geconfronteerd, past u uw verklaringen bij en stelt u dat u in 2015 naar Kabul bent verhuisd en in de derde of vierde maand van 2015 naar Oostenrijk bent gegaan (CGVS 1, p. 17). Aangezien u eerder onmiskenbaar had verklaard dat u pas eind 2015, begin 2016 naar Kabul was verhuisd (CGVS 1, p. 4-5), waarna u nog “een paar maanden” in Kabul verbleef (CGVS 1, p. 6) om dan ongeveer één à twee maanden naar Oostenrijk onderweg te zijn (CGVS 1, p. 10), kan er slechts geconcludeerd worden dat het hier om een ad hoc verklaring gaat die u aanwendt wanneer u geconfronteerd wordt met een tegenstrijdigheid in uw asielrelaas. Bovenstaande tegenstrijdigheid ondergraaft niet alleen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas maar zorgt er eveneens voor dat u geen helder en eenduidig zicht geeft op uw verblijfplaatsen in Afghanistan of het begin van de problemen waarop u uw vrees voor vervolging baseert. Verder blijkt uit uw dossier dat u op 21 juli 2018 vingerafdrukken hebt afgegeven in Frankrijk (zie administratief dossier, Eurodac Search Result), hoewel u zelf verklaart dat u, afgezien van uw eerdere vlucht naar Oostenrijk in 2015 en uw vlucht naar België in 2021, niet meer naar Europa bent gekomen (CGVS 1, p. 7). U stelt immers dat u na uw terugkeer uit Oostenrijk opnieuw in Kabul woonde (CGVS 1, p. 6) en hebt voortgedaan met uw werk (CGVS 1, p. 7). Na uw verhuis naar Kabul begonnen uw problemen pas eind 2020 opnieuw (CGVS 1, p. 17). Geconfronteerd met uw Eurodac-hit in Frankrijk in 2018, stelt u dat u slechts op 8 juli 2021 vingerafdrukken hebt afgegeven in Frankrijk en ontkent u dat u in 2018 in Frankrijk bent geweest (CGVS 1, p. 20). Ook die tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op het CGVS en uw eerdere Eurodac-hit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw

asielrelaas en belet een helder zicht op uw verblijfplaatsen of eerdere vluchtpogingen sinds het moment waarop uw beweerde problemen begonnen. Omwille van bovenstaande elementen komt de geloofwaardigheid van uw verklaarde asielmotieven reeds sterk op de helling te staan.”

Verzoekers betoog, waarbij hij aanvoert dat hij “de periode waarin [hij] geen problemen heeft gekend meteen bij aanvang van het eerste groot onderhoud rechtgezet” heeft en uitgelegd heeft dat hij zich de exacte periode niet meer herinnert, maar dat de problemen plaatsvonden rond het einde van 2015 en het begin van 2016, kan bovenstaande analyse niet in een ander daglicht stellen. Verzoeker kan met dit betoog namelijk niet verklaren dat, als zijn problemen begonnen rond eind 2015, dan wel begin 2016, zijn vingerafdrukken reeds in december 2015 in Oostenrijk geregistreerd werden, gelet op het feit hij verklaart naar Oostenrijk gegaan te zijn omwille van deze problemen, nadat hij eerst een paar maanden in Kaboel verbleven had én hij er een tot twee maanden over deed om in Oostenrijk te geraken (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2023, p. 6, 10). Waar verzoeker dit op het einde van zijn eerste persoonlijk onderhoud tracht te verschonen door zijn verklaringen aan te passen en te stellen dat hij reeds in de derde of vierde maand van 2015 naar Oostenrijk ging (*Ibid.*, p. 17), merkt de Raad op dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift teruggrijpt naar zijn eerste verklaringen, namelijk dat de problemen die hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten pas eind 2015, of begin 2016, begonnen. Wat betreft verzoekers Eurodac-hit in Frankrijk, volhardt verzoeker dat hij slechts in 2021 zijn vingerafdrukken afgestaan heeft in Frankrijk en pas in 2020 (*sic*) Afghanistan voor de tweede maal verlaten heeft. Door louter te volharden in zijn verklaringen, doet verzoeker geen afbreuk aan de door de commissaris-generaal terecht vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen op het CGVS en zijn Eurodac-hit in Frankrijk in juni 2018. Bovendien merkt de Raad op dat, waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt Afghanistan de tweede maal in 2020 verlaten te hebben, hij eerder verklaarde Afghanistan verlaten te hebben ongeveer acht maanden voor de machtsovername (AD, stuk 8, vragenlijst, vraag 3.5), dan wel begin 2022 (*Ibid.*, verklaring DVZ, vraag 42). Waar verzoeker nog hekelt dat hij “*nergens in het administratief dossier het document betreffende [zijn] Eurodac-hit terugvindt*”, dient de Raad vast te stellen dat dit document wel toegevoegd is aan het administratief dossier en hieruit inderdaad blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds in Frankrijk geregistreerd werden op 21 juni 2018 (AD, stuk 8, Eurodac Search Result). Verzoekers betoog is bijgevolg niet afdoend om de bovenstaande pertinente motieven van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Verder motiveert de commissaris-generaal aangaande verzoekers werk als elektriciteitsingenieur bij CRCD op projecten van het NDS en de organisaties CARDF en SCA in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Daarnaast slaagt u er niet in overtuigende verklaringen af te leggen over uw werk als elektriciteitsingenieur bij CRCD op projecten van het National Directorate of Security (NDS) en de organisaties CARDF en SCA, hoewel het een grondoorzaak van uw problemen met de Taliban betreft (CGVS 1, p. 9). Zo legt u bijzonder onaannemelijke verklaringen af over uw aanwerving bij CRCD en het uitblijven van een veiligheidscontrole om na te gaan of u te vertrouwen was om op dergelijke projecten te werken. U verklaart dat u na een of twee dagen na uw begin bij CRCD naar een project bij de NDS werd gestuurd (CGVS 2, p. 5). Aangezien de NDS de nationale inlichtingendienst van Afghanistan was, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat die grondig nagaat wie er in hun gebouwen komt werken, om zo eventuele vijandelijke infiltraties te mijden. Uit uw verklaringen blijkt echter allerm minst dat het bedrijf CRCD of de NDS grondig nagingen wie u precies was en of u wel te vertrouwen was om in gebouwen van de NDS, zoals hun ziekenhuis en gevangenis te gaan werken (CGVS 2, p. 3). Zo moest u slechts een examen afleggen in verband met elektrische ingenieurszaken (CGVS 1, p. 13-14; CGVS 2, p. 6) en daarna kon u bij CRCD beginnen omdat ze toen zagen dat u professioneel was en de job kon doen (CGVS 2, p. 6). U stelt dat CRCD van uw persoonlijke gegevens wist wie u was, “dus ze wisten wel dat ik te vertrouwen was” (CGVS 1, p. 14). Het is echter weinig aannemelijk dat een dergelijk magere identiteitscontrole volstaat om zich ervan te vergewissen dat u te vertrouwen bent om op projecten als bij de NDS te kunnen gaan werken. Expliciet gevraagd hoe CRCD zeker kon weten of u te vertrouwen was om bij een bedrijf als de NDS te gaan werken, stelt u: “Er was niets over vertrouwen, ik denk voor hen was het belangrijk dat een professionele wordt aangenomen, dus ik was geslaagd op de test, ik was professioneel genoeg in mijn eigen veld. Daarom werd ik aangenomen, ik denk dat het vertrouwen niet zo belangrijk was toen” (CGVS 2, p. 6). Dergelijke verklaringen zijn allerm minst aannemelijk, gelet op het feit dat u binnen in de gevangenis en het ziekenhuis van de NDS ging werken en ook de NDS slechts uw identiteitskaart en werkdocumenten controleerde wanneer u zich daar aanmeldde voor het werk (CGVS 2, p. 4). Gevraagd hoe men zeker kon zijn dat u geen informatie over die gevangenis van de NDS aan anderen zou doorgeven, stelt u dat CRCD de verantwoordelijkheid droeg en dat CRCD u vertrouwde (CGVS 2, p. 6). Geconfronteerd met het feit dat CRCD eigenlijk niets hebben gedaan om te controleren wie u precies was of wat uw achtergrond was, en nogmaals gevraagd hoe ze u konden vertrouwen om naar de gevangenis van de NDS te gaan zonder dat u er informatie over aan derden zou geven, legt u merkwaardig genoeg slechts uit dat ze een expert nodig hadden, en het voor hen genoeg was dat u de testen deed en ervoor slaagde (CGVS 2, p. 6). Het feit dat u zelf verklaart dat het geen overheidsorganisatie of leger was, “waar ze de achtergrond moesten controleren” (CGVS 2, p. 6), valt allerm minst te verzoenen met uw verklaarde werk op

projecten van de NDS in hun gevangenissen. Dat ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaarde werk op projecten bij overheidsdiensten als de NDS reeds grondig. Ook over uw eigenlijke werk weten uw verklaringen niet te overtuigen. Zo kan u niet zeggen wat de andere organisaties, CARDF en SCA, precies doen of wat voor soort bedrijven het zijn (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 3). U kan over CARDF (KAR DF) slechts zeggen dat u "(...) wist" dat ze voor westerse bedrijven werken (CGVS 1, p. 12). Het CGVS merkt daarbij op dat het merkwaardig is dat u dat wel zeker weet, als u niet eens kan zeggen wat die bedrijven doen. Ook over uw werk in de gevangenissen van de NDS, het zogenaamde "directoraat van 40 en 90" (CGVS 2, p. 3) blijft u op de oppervlakte wanneer u er meer specifieke informatie over wordt gevraagd. U verklaart dat u zowel binnenin als buiten de gevangenissen de elektriciteit moest verzorgen, ook in de cellen (CGVS 2, p. 5). In uw beschrijving van de binnenkant van de gevangenis, beperkt u zich tot de algemene bewoordingen: "Het is duidelijk dat het een relatief donkere plaats was, er waren veel veiligheidsmensen, deuren, en er waren cellen en daarachter waren de gevangenen" (CGVS 2, p. 5). Wat uw beschrijving van de cellen betreft, houdt u het in algemene termen op: "Binnen in de cellen, waren er bedden om op te slapen, meestal stinken ze, er was een slechte geur, en we zouden de problemen gaan oplossen en dan weggaan" en "Ik heb u eerder gezegd dat hun bedden er waren waarop ze zouden slapen en ook tafels waar ze eten op hadden of iets en we deden ons werk er" (CGVS 2, p. 5). Met dergelijke algemene verklaringen, die door eenieder kan worden gegeven die ooit een foto of video van de binnenkant van een gevangenis heeft gezien, getuigt u allerminst van specifieke kennis over de binnenkant van de gevangenis of de cellen waar u de elektriciteit ging herstellen. Ook is er u merkwaardig genoeg geen enkele herinnering bijgebleven over iets dat er in die gevangenissen is gebeurd tijdens uw werk (CGVS 2, p. 4-5). Aangezien het werk binnenin gevangenissen geen alledaagse bezigheid is, kan echter verwacht worden dat u daar toch een herinnering aan zou kunnen ophalen. Dat u daar niet in slaagt ondergraaft de geloofwaardigheid van uw werk op die overheidsgerelateerde projecten eveneens. Omwille van bovenstaande argumenten kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u in uw hoedanigheid van elektrisch ingenieur bij CRCD op projecten bij de overheid hebt gewerkt."

Verzoeker wenst in zijn verzoekschrift te verduidelijken dat het de firma was die de profielen doorstuurde naar de verschillende instanties, hij daar pas ging werken na toestemming van de desbetreffende instanties en het NDS dus wellicht haar eigen grondige achtergrondcontrole deed. De Raad merkt op dat verzoeker hiermee ingaat tegen zijn eigen eerder afgelegde verklaringen, namelijk dat het afleggen van een examen voldoende was en het niet om een kwestie van vertrouwen ging (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2023, p. 13 - 14). Verzoeker beperkt zich in voorliggend verzoekschrift aldus tot een loutere uitleg *post factum* die geen steun vindt in de notities van zijn persoonlijk onderhoud en die de gedane vaststellingen derhalve niet in een ander daglicht plaatst. Verder herhaalt verzoeker louter dat de firma prioriteit gaf "aan de diploma's en de ervaringen voor de selectie van werknemers". Zo deze elementen inderdaad in het algemeen relevant kunnen zijn bij de selectie van werknemers, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat, de situatie in Afghanistan in acht genomen, verzoeker niet ernstig kan volhouden dat een controle van de achtergrond en betrouwbaarheid van nieuwe werknemers van ondergeschikt belang zou zijn. Voorts kan verzoeker niet bijgetreden worden waar hij stelt dat de verwachtingen die hem worden opgelegd aangaande zijn kennis over de bedrijven CARDF en SCA of de gevangenissen absurd zijn. Verzoeker stelt dat hij niet in deze bedrijven zelf werkte en er enkel de elektriciteit verzorgde. Wat betreft de door hem gegeven beschrijving van de gevangenis stelt hij er niet elke dag aanwezig geweest te zijn en na het werk niet rondgesnuffeld te hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaard heeft dat hij op deze plekken "*binnen, buiten en overal waar er problemen waren*" werkte (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 9 november 2023, p. 5), waardoor er verwacht kan worden dat verzoeker binnen en buiten de gebouwen in kwestie op verschillende plekken kwam en zich hierover dus ook een specifiek beeld kan vormen. Zelfs zo verzoeker dus niet elke dag in onder andere de gevangenissen kwam en hij niet rondsnoefde na zijn werk, kunnen er van verzoeker meer diepgaande en precieze verklaringen verwacht worden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Voorts kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar deze oordeelt dat verzoeker zijn problemen die hij gekend zou hebben omwille van zijn werk als elektriciteitsingenieur voor CRCD op projecten bij het NDS, CARD-F en SCA evenmin aannemelijk maakt. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"U verklaart dat u werd bedreigd omwille van uw werk daar (CGVS 1, p. 9) en omdat de Taliban niet wilden dat mensen voor de overheid of voor de Amerikanen werkten (CGVS 1, p. 16-17). Uw vader hoorde mensen in de moskee over u en uw werk praten, waarna hij u belde om u te waarschuwen (CGVS 1, p. 9-10). Diezelfde avond kwamen de Taliban naar uw huis om u te zoeken, maar u had besloten op uw werk te blijven (CGVS 1, p. 9). U slaagt er echter niet in heldere of aannemelijke verklaringen af te leggen over de manier waarop het bekend raakte in uw dorp dat u werkte als elektriciteitsingenieur bij overheidsbedrijven. Zo verklaart u dat er gedurende de twee jaar dat u daar werkte niemand in uw dorp op de hoogte was van uw werk, afgezien van uw familie, maar dat uw problemen begonnen van zodra mensen in uw dorp ervan op de hoogte kwamen (CGVS 1, p. 12-13). U stelt dat mensen niet vroegen aan u of uw familie wat u deed, en dat

ze dachten dat u aan het studeren was (CGVS 1, p. 13). Gevraagd hoe uw werk dan bekend was geraakt in uw dorp, stelt u dat er veel mensen waren die werkten als spion voor de Taliban: "Ze hebben informatie gevonden over mij. Daarom waren ze aan het praten in de moskee, dat ik werkte samen met de Amerikanen" (CGVS 1, p. 16). Gevraagd of de mensen die in de moskee over u en uw werk aan het praten waren, banden hadden met de Taliban, stelt u dat u het niet met zekerheid kan zeggen (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 7) en u verklaart dat u niet weet wie er over u aan het praten was, omdat u er zelf niet bij was (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 7). Merkwaaardig genoeg wist ook uw vader niet wie zij precies waren (CGVS 2, p. 7) en of ze banden hadden met de Taliban terwijl hij ze zelf over hem heeft zien en horen praten (CGVS 2, p. 7). Aangezien u zelf stelt dat die "drie of vier" mensen die over u aan het praten waren, "van ons dorp" waren (CGVS 2, p. 7) en u uw dorp zelf als "klein" omschrijft op vlak van inwoneraantal (CGVS 2, p. 7), is het reeds bijzonder onaannemelijk dat uw vader geen informatie kan geven over die personen die in de moskee van uw kleine dorp over u aan het praten zijn. Gevraagd of die mensen wisten dat uw vader die dag in de moskee aanwezig was, verklaart u bovendien dat ze dat wel wisten maar dat ze uw vader waarschijnlijk niet wilden laten horen wat ze over u zeiden (CGVS 2, p. 7). Ook die verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen, aangezien de vraag dan rijst om welke reden die mensen toch over u gaan praten als ze tegelijkertijd weten dat uw vader er is en ze niet willen dat hij hen hoort. Daarnaast gevraagd, verklaart u dat uw vader zei dat ze het "onder hen" probeerden te houden door heel traag te spreken (CGVS 2, p. 7). Die uitklaring neemt de onaannemelijkheid van het feit dat die personen niet wilden dat uw vader hen hoorde nog niet weg, aangezien ze hun gesprek ook konden uitstellen tot een later moment wanneer ze er zeker van waren dat uw vader er niet meer was. Bovenstaande vage en onaannemelijke verklaringen over een cruciaal element in uw asielrelaas, namelijk het moment waarop uw werk bekend raakte in uw dorp waarna de Taliban u begonnen te bedreigen, ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaarde asielrelaas. De vraag rijst bovendien om welke reden de Taliban niet meteen naar uw huis komen van zodra hun spionnen hen die informatie gaven, maar eerst die informatie bewust of onbewust laten rondgaan in het dorp en u zo de kans geven te ontsnappen. Daarnaast gevraagd, stelt u dat uw vader het gewoon hoorde van normale mensen in de moskee en suggereert u dat de Taliban het ook maar nadien via de dorpelingen hebben vernomen: "misschien waren de Taliban niet op de hoogte van het begin, en misschien hebben ze achteraf informatie doorgegeven aan de Taliban" (CGVS 1, p. 16). Die verklaring valt echter allerminst te verzoenen met uw eerdere verklaring dat er spionnen van de Taliban informatie over u hadden gevonden en dat de mensen in de moskee daarom over u aan het praten waren (CGVS 1, p. 16). Aangezien u wisselende verklaringen aflegt over wie nu als eerste achter uw werk kwam – de mensen in de moskee of de spionnen van de Taliban – sterkt dat het vermoeden dat u uw antwoorden aan de vraagstelling aanpast. Daarmee geconfronteerd en gevraagd om welke reden de Taliban die informatie zouden laten ontsnappen en u zo onbedoeld een waarschuwing geven, stelt u slechts dat het een geluk was dat uw vader het toen in de moskee had gehoord: "Als mijn vader die dag niet naar de moskee was geweest, was de kans groot dat de Taliban bij mij thuis aanwezig waren 's avonds" (CGVS 1, p. 16). Die verklaring kan geenszins verschoning bieden voor de onaannemelijkheid van het feit dat een strategische actor als de Taliban op dergelijke onvoorzichtige wijze handelt, indien ze u daadwerkelijk viseerden. Het is onwaarschijnlijk dat de Taliban het gerucht dat u diensten verleent aan de overheid – al dan niet bewust – zouden verspreiden, alvorens u zelf daadwerkelijk te benaderen. Uw vage verklaringen over de manier waarop uw werk bekend raakte in uw dorp en de onaannemelijkheid van het feit dat de Taliban u pas benaderen nadat ze – bewust of onbewust – een waarschuwing geven via de mensen in de moskee, zet de geloofwaardigheid van uw verklaarde asielmotieven op basis van uw werk bij CRCD op projecten bij de overheid sterk op de helling."

Deze motieven van de commissaris-generaal zijn terecht en vinden steun in het administratief dossier. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om zijn verklaringen *in concreto* aannemelijk te maken en dat van hem dan ook mag worden verwacht dat hij de inconsistenties en onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen waarop in de bestreden beslissing concreet wordt gewezen op overtuigende wijze weerlegt dan wel hiervoor een afdoende uitleg of verklaring verschaft. Met zijn betoog in zijn verzoekschrift, waarbij hij aanvoert dat de afwijkende *modus operandi* van de taliban hem niet verweten kan worden, noch dat hij verantwoordelijk gesteld kan worden voor de weinig logische handelswijze van de mededorpelingen, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op bovenstaande pertinente analyse van de commissaris-generaal.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt aangezien zijn verzoek om internationale bescherming op basis van dezelfde problemen reeds in Oostenrijk geweigerd werd, voert verzoeker aan dat de Oostenrijkse asiendiensten destijds meenden dat er een intern vluchtalternatief bestond, zijnde Kaboel. De Raad stelt vast dat de betreffende beslissing van de Oostenrijkse asiendiensten niet terug te vinden is in het administratief dossier, zodat niet kan worden vastgesteld op grond van welke motieven verzoeker ginds geweigerd werd. Hoe het ook zij, de Raad acht dit motief van de bestreden beslissing overtuigend, zodat de eventuele gegrondheid van verzoekers kritiek daarop niet tot een andere conclusie kan leiden.

Aangaande verzoekers activiteiten voor de organisatie van de leerkracht I. M. die opkomt voor vrouwenrechten, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“Verder verklaart u dat u sinds uw verhuis naar Kabul ook werkte voor de leerkracht I(...) M(...), die actief was op het vlak van mensen- en vrouwenrechten (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 8). U werkte op zijn organisatie of jongerengemeenschap tussen 1 januari 2017 en 1 juli 2018 (CGVS 2, p. 8). Omwille van uw vage, algemene en onaannemelijke verklaringen, kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden werk bij zijn organisatie, hoewel u het eveneens aanwendt als een grondoorzaak van uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban (CGVS 1, p. 9-10 en 19-20). Zo blijft u bijzonder vaag over uw eigen rol. Gevraagd naar uw persoonlijke rol in de organisatie, stelt u aanvankelijk: “Meestal hielpen we hen in het organiseren van stakingen om de rechten van burgers te verzekeren, we deden ook stakingen voor vrouwenrechten. Dus het was om te verzekeren dat de rechten van burgers gerespecteerd worden” (CGVS 2, p. 8). Later blijkt echter dat u niet zelf iets organiseerde, maar dat u gewoon aanwezig was op de stakingen die I(...) M(...) organiseerde (CGVS 2, p. 8). Expliciet gevraagd wat uw persoonlijke taak of verantwoordelijkheid was in die organisatie, stelt u dat u geen specifieke taak had en houdt u het op de algemene verklaringen: “ik werkte samen met hen, ik hielp hen om hun doelen te behalen, bijvoorbeeld voor de rechten van de jeugd, soms namen we hen naar buiten om sightseeing te doen of verdedigden we hun rechten. Dus ik hielp hen in hun taken” (CGVS 2, p. 8). U stelt dat u deelnam aan stakingen (CGVS 2, p. 8). Wanneer samenvattend wordt gesteld dat u deelnam aan de activiteiten maar zelf niet organiseerde, zegt u op bijzonder vage wijze: “Soms ontving ik bevelen van I(...) M(...), hij zei me om die dingen op te schrijven en te zorgen voor of zo’n dingen te organiseren. Dan ging ik en nam ik deel in stakingen” (CGVS 2, p. 8). Uitdrukkelijk gevraagd om concrete informatie, blijft u wederom vaag: “Bijvoorbeeld werd ik gezegd om de steun voor vrouwen op te schrijven, hij zei me die dingen op te schrijven en voor de rest was hij de leider en hij gaf alle informatie daar” (CGVS 2, p. 8). Gevraagd wat u concreet moest opschrijven “over de steun voor vrouwen”, stelt u dat u “het geld of de financiële steun, en ook de adressen en tijd van de stakingen” moest opschrijven (CGVS 2, p. 8-9). Het feit dat u er pas toe komt die informatie te geven nadat er u vijf keer werd gevraagd naar uw persoonlijke verantwoordelijkheden, doet sterk vermoeden dat het hier om ad hoc uitklaringen gaat. Wanneer u bovendien meer informatie werd gevraagd over de organisaties waar die financiële steun dan vandaan kwam, noemt u organisaties met de algemene en eerder onaannemelijke namen: “Human Rights” en “Woman Rights” (CGVS 2, p. 9) en stelt u dat u niet exact weet hoe die steun ging of wie hen exact steunde (CGVS 2, p. 9). Het feit dat u slechts in dergelijke algemene termen over die financiële steun kan spreken, sterkt het vermoeden dat u zich van ad hoc verklaringen bedient wanneer u wordt gevraagd naar uw persoonlijke verantwoordelijkheden in de organisatie van I(...) M(...). Voorts beperkt u zich tot vage en onaannemelijke verklaringen over een staking waaraan u deelnam. U stelt dat jullie stakingen deden om financiële steun te vragen, zodat er voedingsproducten konden worden gekocht om dan te worden verdeeld onder doelgroepen (CGVS 2, p. 9-10). U legt uit dat jullie stakingen deden in Shahr-e Naw omdat daar een vrouwenrechtenorganisatie dichtbij lag, en stelt dat die organisatie het eerst niet accepteerden, maar dat er na besprekingen toch een akkoord was en dat de goederen werden verdeeld (CGVS 2, p. 10). Het is echter bijzonder onaannemelijk dat een organisatie die voor vrouwenrechten streeft moet gaan betogen bij een andere vrouwenrechtenorganisatie om hen te overhalen financiële steun vrij te maken, terwijl ze hetzelfde beogen, namelijk: steun bieden aan hun doelgroep. Gevraagd om welke reden jullie een staking moesten doen bij een vrouwenrechtenorganisatie, als hun werk hetzelfde is als dat van de organisatie van I(...) M(...), legt u slechts in vage termen uit dat I(...) M(...) vrouwen verdedigde omdat het voor hen moeilijker is om hun rechten te krijgen dan mannen (CGVS 2, p. 10) en dat I(...) M(...) zijn stem zou verheffen als iets niet goed gebeurde (CGVS 2, p. 10). Die uitklaring kan echter geen verschooning bieden voor de merkwuurde onaannemelijkheid van het feit dat jullie moesten betogen bij een organisatie die precies hetzelfde nastreeft als jullie. Ook over de specifieke verantwoordelijkheden van anderen in die organisatie kan u nauwelijks concrete informatie geven en houdt u het op de algemene verklaring: “Ze waren stakingen aan het doen voor de rechten van mensen” (CGVS 2, p. 9). Wanneer u uitdrukkelijk naar hun concrete verantwoordelijkheden wordt gevraagd, minimaliseert u uw eigen bijdrage aan de organisatie: “Ik heb hen niet allemaal gevraagd wat ze precies doen in die organisatie, zoals ik zei had ik mijn eigen job, ik werkte in CRCD, ik ging eens of twee keer per week om in stakingen of andere kleine dingen deel te nemen. Dus ik was niet echt bezig in de grote zaken of activiteiten” (CGVS 2, p. 9). Ook die uitklaring straalt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaarde werk voor de organisatie van I(...) M(...). Over problemen die uw collega’s met de Taliban zouden hebben gehad, spreekt u slechts in vage termen: “recentelijk zouden sommigen problemen gekend kunnen hebben want de huidige regering houdt niet van hun activiteiten” (CGVS 2, p. 10). Ook wanneer u om meer informatie wordt gevraagd beperkt u zich tot het vage en algemene: “Ik weet niet exact wat er met hen is gebeurd, maar ik weet dat mensen die in zo’n activiteiten bezig waren, die worden niet goed behandeld door de huidige regering. Ik was hier, dus ik heb niet voldoende informatie over wat exact met hen gebeurde” (CGVS 2, p. 10). U legt uit dat u hun telefoonnummers kwijt bent, die op uw vorige telefoon stonden, en vraagt zich luidop af hoe u informatie over hen zou kunnen vinden als u uw vorige telefoon niet meer hebt (CGVS 2, p. 10-11). Gevraagd of u hebt geprobeerd hen via sociale media op te zoeken, stelt u aanvankelijk uitdrukkelijk: “Nee. Ik heb niet naar hen gezocht” (CGVS 2, p. 11). Wanneer u echter wordt gevraagd om welke reden u dat niet hebt gedaan, als u zo kon te weten komen hoe het nu met hen gaat, past u uw verklaringen aan en legt u uit dat u wel een paar

namen hebt opgezocht maar dat u hen niet kon vinden (CGVS 2, p. 11). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, legt u uit dat u “bedoelde dat ik hen niet kon vinden” en dus “geen contact met hen heb” (CGVS 2, p. 11). Aangezien u eerder uitdrukkelijk had gesteld dat u hen niet had opgezocht (CGVS 2, p. 11), kan dergelijke ad hoc uitklaring geen verschoning bieden voor uw merkwaardige desinteresse in het lot van uw collega’s in de organisatie van I(...) M(...). Ook die desinteresse en uw vage en tegenstrijdige verklaringen over uw collega’s zetten de geloofwaardigheid van uw werk bij de organisatie van I(...) M(...) verder op de helling. U legt voor uw werk bij I(...) M(...) enkele documenten neer (zie administratief dossier, groene map, documenten 8-10) en verklaart dat u van 1 januari 2017 tot 1 juli 2018 voor zijn organisatie werkte (CGVS 1, p. 15). Zo staat dat ook vermeld op een human relations brief die u kreeg in verband met uw werk voor I(...) M(...) (zie administratief dossier, groene map, document 9). U verklaart dat u gedurende die periode dat u daar werkte in Kabul woonde (CGVS 1, p. 15). Die verklaringen gaan echter lijnrecht in tegen het feit dat u op 21 juni 2018 uw vingerafdrukken in Frankrijk hebt afgegeven (zie administratief dossier, Eurodac Search Result). Zodoende kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden werk voor de organisatie van I(...) M(...). Wederom zorgt de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de informatie over uw Eurodac-hits ervoor dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas geschonden wordt. Verder verbindt u op geen moment tijdens uw vrij relaas enige concrete vervolgingsfeiten aan uw voorgehouden werk voor I(...) M(...). Gevraagd of de Taliban u ooit omwille van een andere reden dan uw werk voor CRCD bedreigden, stelt u van niet (CGVS 1, p. 19). Expliciet gevraagd of u ooit concrete problemen met de Taliban hebt gehad omwille van uw werk bij I(...) M(...), stelt u slechts in algemene zin dat de Taliban tegen dergelijke organisaties zijn en dat ze I(...) M(...) hebben opgesloten na de machtsvername (CGVS 1, p. 19). Gevraagd of de Taliban het ooit te kennen gaven dat ze u viseerden omwille van uw werk voor I(...) M(...), stelt u van niet en verklaart u dat het kan zijn dat ze er niet van op de hoogte waren (CGVS 1, p. 19). Die verklaring ondergraaft het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban ten gevolge van uw voorgehouden werk voor I(...) M(...). Toch stelt u dat u in geval van terugkeer in de problemen vreest te komen omwille van uw werk daar (CGVS 1, p. 20). Gevraagd om welke reden u op de DVZ nog niets had gezegd over dat werk, hoewel u er wel problemen door vreest te hebben, verklaart u dat ze u op de DVZ geen tijd gaven om erover te vertellen (CGVS 1, p. 20). Er werd u op de DVZ echter uitdrukkelijk gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met het feit dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om opmerkingen te maken bij uw interview op de DVZ en dat u het toen naliet om het ontbreken van dat asielmotief te noemen (CGVS 1, p. 3), stelt u slechts dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud de documenten in verband met uw werk voor die organisatie hebt afgegeven (CGVS 1, p. 20), wat geen verschoning kan bieden voor het laattijdige opwerpen van uw werk voor de organisatie van I(...) M(...) als asielmotief. Zodoende wordt de persoonlijke vrees voor vervolging die u verbindt aan uw voorgehouden werk voor I(...) M(...), eveneens ondergraven. Omwille van bovenstaande redenen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden werk voor de organisatie van I(...) M(...) en het feit dat u in die context een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen. Verzoekers paspoort heeft louter betrekking op zijn nationaliteit en herkomst (AD, stuk 6, ‘Documenten’, nr. 1), elementen die *in casu* niet ter discussie staan. De certificaten met betrekking tot de opleidingen die verzoeker volgde, kunnen aantonen dat verzoeker deze opleidingen volgde (*Ibid.*, nrs. 2 – 4), wat echter niet wordt betwist. Verzoeker heeft, zoals *supra* uiteengezet, geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot het werk dat hij in het kader van zijn job bij CRCD zou hebben verricht op projecten bij het NDS en de bedrijven SCA en CARDF en zijn activiteiten in de jongerengemeenschap van I. M. en de problemen die hieruit voortgevloeid zouden zijn. Ter staving hiervan legt verzoeker zijn contract en badge van CRCD, foto’s van zijn werk, een badge, certificaat en HR-brief van de jongerengemeenschap en twee dreigbrieven neer (*Ibid.*, nrs. 5-12). De Raad stelt vast dat deze documenten, met uitzondering van de brief en het certificaat van de jongerengemeenschap, kopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). In dit verband dient tevens te worden gewezen op de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat Afghaanse documenten, over het algemeen een lage betrouwbaarheid hebben omwille van de wijdverbreide corruptie en het gemak waarmee dergelijke documenten, al dan niet vervalst, tegen betaling kunnen worden verkregen (AD, stuk 7, ‘Landeninformatie’, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update)). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. Aangaande de HR-brief (*Ibid.*, nr. 9) stelt de Raad nog in navolging van de commissaris-generaal vast dat de data op deze brief niet stroken met verzoekers Eurodac-hit in Frankrijk in juni 2018. Wat betreft de foto’s van verzoekers werk (*Ibid.*, nr. 7), dient de Raad vast te stellen dat hieruit niet blijkt waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto’s werden genomen. Bovendien merkt de Raad op dat de bewijswaarde van

dergelijke privéfoto's beperkt is, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten en zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende om, in navolging van de commissaris-generaal, te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van het feit dat de taliban hem bedreigd zouden hebben omwille van zijn werkzaamheden als elektriciteitsingenieur bij CRCD op projecten van de Afghaanse overheid.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn etnische origine als Tadzjiek, dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat de taliban sedert hun machtsovername in Afghanistan op 15 augustus 2021 zouden zijn overgegaan tot een veralgemeende vervolging van Tadzjiken (zie EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, p. 85-86). In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofde van een persoon met Tadzjiekse etniciteit rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de National Resistance Front (hierna: NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiken afkomstig uit de provincie Panjshir en het district Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen. Verzoeker dient dan ook concreet aan te tonen dat hij omwille van zijn etnische origine als Tadzjiek nood zou hebben aan internationale bescherming, waar hij echter geheel in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker eerder geenszins gewag heeft gemaakt van een vervolgingsvrees wegens zijn Tadzjiekse origine, noch van enige banden met de NRF. Ook in zijn verzoekschrift brengt hij geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn etnische origine dreigt te worden geïdoleerd. Waar verzoeker in dit kader verwijst naar het arrest met nummer 279 410 van de Raad van 29 december 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoeker wijst er verder in zijn verzoekschrift op dat hij reeds anderhalf jaar in België verblijft en betoogt dat hij volledig geïntegreerd en verwesterd is en enkel nog de westerse waarden deelt. Hij meent voorts dat er in zijn hoofde een reëel gevaar bestaat voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur

komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot *'qisas'*-straffen, 37 tot steniging en 103 tot *'hudud'*-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden

wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de gemachtigde van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu merkt de Raad op dat verzoeker ongeveer drieëntwintig jaar oud was bij vertrek uit zijn land van herkomst, waaruit blijkt dat verzoeker aldaar reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Nergens uit blijkt, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij niet langer bekend is met de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer. Het is in dit verband relevant op te merken dat verzoeker blijkens zijn verklaringen nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan, zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een (familiaal) netwerk heeft (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2023, p. 8).

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna twee jaar in België verblijft kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift weliswaar dat hij "*volledig verwesterd*" is, maar hij laat na deze loutere bewering verder toe te lichten of te concretiseren. Verzoeker beweert verder volledig te zijn geïntegreerd en enkel nog de westerse waarden te delen, maar concretiseert dit summiere betoog niet, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Deze niet gespecificeerde integratie mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Verzoeker legt verder nog een inburgeringsattest en een arbeidscontract neer (AD, stuk 6, 'Documenten', nrs. 13 en 14). Deze stukken kunnen aantonen dat verzoeker werkwilgig is en dat hij zijn inburgeringscursus goed heeft doorlopen. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker bepaalde westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd in de mate dat ze deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit of morele integriteit en van hem niet redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij ze opgeeft om eventuele vervolging te vermijden. Evenmin blijkt hieruit dat in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Met zijn summiere betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld en waar hij thans nog over een netwerk beschikt, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige of een afvallige of als een spion of een verrader.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan (mede) verliet

omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het bewind van de taliban en hun strikte interpretatie van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsvername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker waarin hij verwijst naar de voormelde nota van Nansen waarin wordt gesteld dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders van Afghanistan naar Europa, doet hierover niet anders denken, gelet op de recentere landeninformatie die door de verwerende partij middels haar aanvullende nota op 16 april 2024 werd bijgebracht.

Waar verzoeker citeert uit het arrest met nummer 245 004 van de Raad van 27 november 2020, dient andermaal in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de

richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de

voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze

door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het NRF en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies

Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP in voormelde referentieperiode 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

De kritiek in het verzoekschrift dat de landeninformatie waarop de commissaris-generaal in de bestreden beslissing steunt niet voldoende actueel is om de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen is niet langer relevant gelet op de door de verwerende partij doorgevoerde actualisatie van de landeninformatie middels haar op 16 april 2024 neergelegde aanvullende nota. Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kaboel. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhoudsbezoeken kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker "*uiterst subsidiair*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT